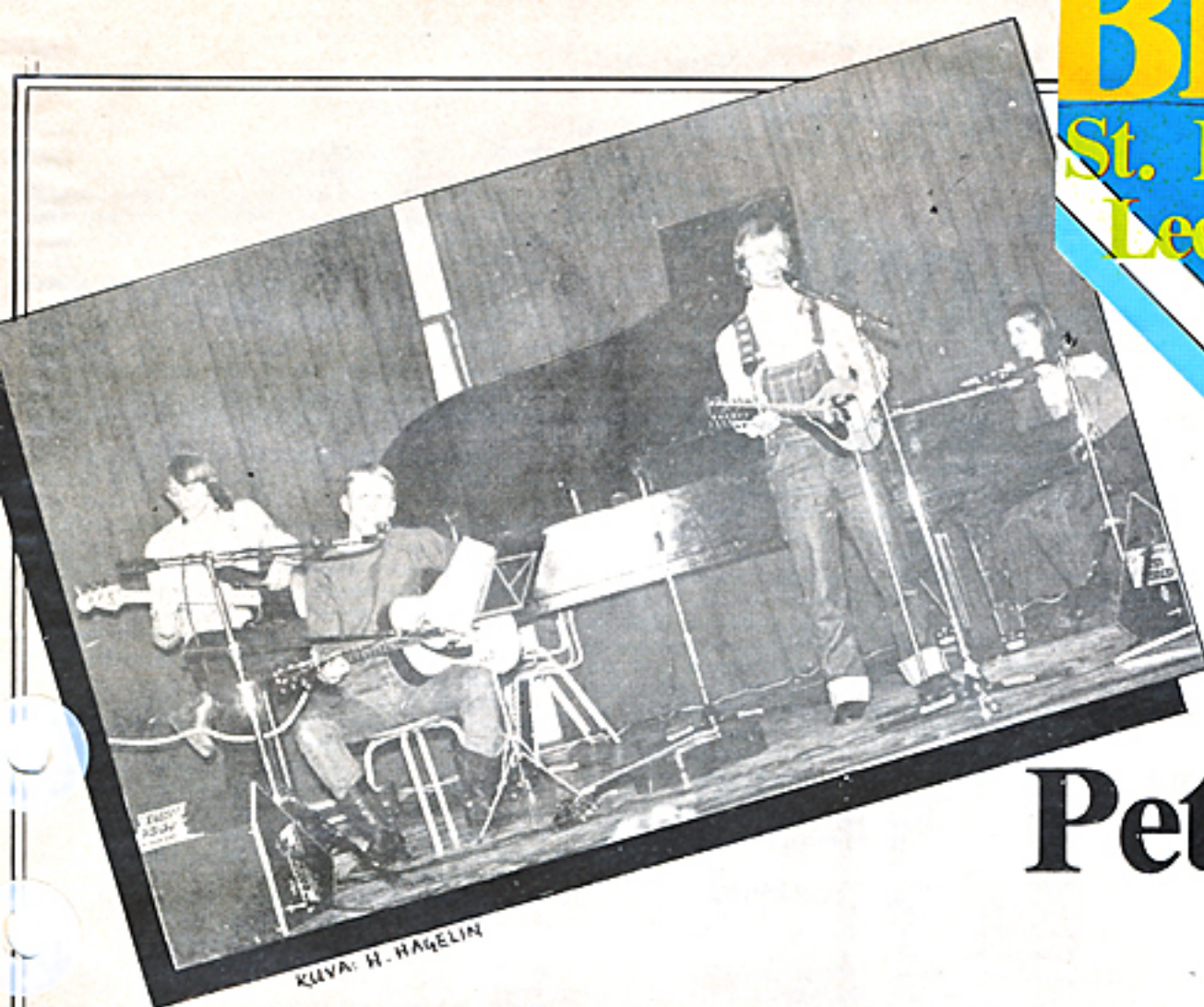

Bluesoul

St. Petersaari • Jimi Lee Clayton • Jethron Santana

KUVA: H. HAQELIN

St. Petersaaren tie

Akustinen musiikki on muutaman vuoden ajan ollut kovasti pinnan alla. Uusia, kevyempää musiikkia esittäviä yhtyeitä ei ole pahemmin syntynyt ja ne vanhatkin ovat olleet melkoisen hiljaa. Ainoa alue, jolla jonkinlaista liikettä on esiintynyt, on country. Mayflower, Vanha Isäntä ja muutama muu kokoonpano on saanut musiikkiaan esille.

Jonkinlainen akustisen musan renessanssi lienee vuorossa, sillä ihan vähän ajan sisällä on tullut kevyempää musiikkia soittavia esiintyjä ja kokoonpanoja. Tuli Liisa Tavi, Wasama-kvartetti ja nyt St. Petersaari. Ehkä suunta on pysyvämpi. Tai sitten ei. Joka tapauksessa on ilahduttavaa, että energisen ja sähköisen musiikin rinnalla alkaa esiintyä muunkinlaista tarjontaa. Toivottavasti sille löytyy myös kysyntää, sillä ilman sitä ei mitään musiikkia ei saada kustannettua.

St. Petersaari on nuorehko pietarsaarelainen yhtye, jonka musiikki on täysin akustista, jos nyt ei oteta huomioon sähköbassoa, joka ei ole kovin kuuluvissakaan. Musiikki on kevyesti leijuvaa, siinä on lineksia folkista, suomalaisesta kansanmusiikista. Ulkolaisista kokoonpanoista, johon St. Petersaarta voitaisiin verrata, voisin mainita vaikkapa American ja tuon Crosby, Stills, Nashin ja Youngin muodostaman kokoonpanon. Ja kuitenkin St. Petersaari on sulattanut musiikkiinsa kotimaisia perinteitä, vähän Pihasoittajien tapaan. Muutenkin Petersaari edustaa jotenkin ajattelevampaa linjaa kuin esimerkiksi American naiivit jutut. Yhtyeellä tai pikemminkin pääasiallisella sanoittajalla Kari Ilmosella on vahvoja mielipiteitä, joita musiikki tukee.

St. Petersaari sai alkunsa joskus alkukesällä 1978, jolloin Kari Ilmonen ja Jalli Wikman perustivat duon, jonka esittämä musiikki perustui paljolti keski-aikaisiin englantilaisiin runoihin. Suupelejä soittava Heimo Riihimäki astui mukaan kuvioihin ja englantilainen maailmankuva sai jäädä sivuun suomalaisen todellisuuden hyväksi. Bassoa soittava Hannu Pirttimäki laajensi yhtyeen nelikoksi, joka teki jo keikkojakin nimellä Kari Ilmonen ja yhtye.

Kavereilla oli jatkuvasti mielessä oman musiikkinsa tallentaminen, jota varten tehtiin demoja ja sitten niillä kuormitettiin levy-yhtiöitten kirjelaatikkoja. Kokoonpanolle keksittiin komealta kalskahtava nimi St. Petersaari, jolla otsakkeella sitten mentiin ja napattiin hopeasija pop-yhtyeitten SM-ki-soissa 1979.

Totta kai tällainen saavutus rohkaisee yhtyettä ja tuo nimeä tunnetuksi suuremmallekin yleisölle. Niinpä St. Petersaari on keikkaillut ahkerasti viimeisen vuoden ajan ja vastaanotto varsinkin pienemmissä paikoissa on ollut lupaava. Tuo esiintymispaikan koko on aika ratkaisevaa tällaiselle akustiselle, lämpimälle musiikille, juuri sille, mitä St. Petersaari esittää. Yhtye onkin esiintynyt kouluissa ja pienemmissä tiloissa, suuremmat hallit eivät ole soveliaita paikkoja intiimiin musiikkiin.

Levytyksintamalla alkoi säpinä "Provinssi-rock"-kokoomakiekon myötä. St. Petersaaren osuus levyllä on kaksi kappaletta, "Tuonelan neito" ja "Ihana tuuli". Ja kun mikään isompi levylatka ei kiinnostunut yhtyeestä, aiottiin käyttää sitä toista tietä, eli tehdä omakustannussingle. No, kappale "Miehen tie" ja "Nuorisoseurain marssi" levytettiin, mutta kustantajaksi ilmoittautuikin Kompass, jonka kanssa yhteistyö tuli jatkumaan alpeen muodossa.

Kokoomapanoksi on tällä hetkellä vakiintunut Kari Ilmonen, Heimo Riihimäki ja Markus Fagerudd (piano) sekä Keijo Karvonen (basso). Nämä miehet soittavat "Miehen tie" (KOLP 17) albumilla. Levy äänitettiin viime joulukuussa Birdland-studiolla, josta on tullut varsin suosittu ja käytetty paikka. Ja kyllä levyn jälki osoittaa, että keuhut eivät ole olleet turhia. Tietysti aina löytyy puutteita tai kohtia, joita olisi voinut tehdä toisinkin, mutta saivat tulla sikseen. Ainoa huomautus Heimo Riihimäen laulamista kappaleista, niissä laulu on jotenkin ihmeen kumeata ja puuroutunutakin.

Sävellykselliset lähtökohdat Kari Ilmosella ovat jossain Kim Kuusen ja Neil Youngin lähimaastossa. Ilmosen piisit ovat ilmeisiä, niissä on samanlaista maagisuutta kuin Kuusen kauniissa sävellyksissä. Toisaalta muutamassa kappaleessa haittaa Harvest-kauden Neil Youngmaisuus. Niissä Fageruddin piano hakkaa sointuja parhaaseen Young-tyyliin ja Ilmosen huuliharppu vielä varmentaa kuvaa. Ja tämän lisäksi St. Petersaari esittää konserteissa paria Youngin piisiä, "Are You Ready for the country" ja "Heart of Goldia".

Sekä Graham Nashin "Military Madnessia" ja "Chicagoa", jotka toki sisältönsä puolesta sopivat erinomaisesti yhtyeen muuhun materiaaliin, mutta muotonsa puolesta rajoittavat. Varsinkin konserteissa St. Petersaari kaipaisi juuri enemmän vaihtelua. Liian usein kappaleet ovat toistensa kaltaisia, hieman kankeita ja jäykkiä.

Ilmavuutta niihin tuovat ainoastaan Ilmosen akustinen kitara ja Riihimäen huilu. Mutta miksi ei konsertissa voisi käyttää monipuolisempaa soitinvalikoimaa, vähän alpeen malliin?

Positiivisia pointteja on kuitenkin enemmän kuin noita äsken lueteltuja negatiivisia. Kari Ilmosella on todella hyvä ääni ja suurin osa hänen omista sävellyksistään kestää vertailun melkein kenen sävellysten rinnalla tahansa. Varsinkin sellaiset kappaleet kuin "Miehen tie", "Olenhan mies" ja "Haukkanen Mened" ovat komeata kuultavaa. Niissä on sitä luonnetta jota St. Petersaaren kannattaisi enemmän käyttää hyväkseen. Ja sanoituksetkin koskettelevat tärkeitä asioita, kuten "Olenhan miehen" aseistakieltäytyminen.

Kevyempää materiaalia levyllä ja keikoilla edustavat Heimo Riihimäen hengentuotteet "Hetkinen", "Voi tätä elämää" ja instrumentaali "Madon soul". Kaksi ensinmainittua pyörivät sellaisen keksityn Jeppe-hahmon ympärillä, "Madon soul" on Bach-jäljitelmä Jethron "Boureen" tapaan. Ja vaikka Riihimäen ääni ei niistä kaikkein parhaita olekaan, niin kaverin piisit keventävät kummasti konserttitapahtumaa. Levyllä sen sijaan edellä mainitusta laulun puuroutumisesta johtuen vaikutus ei ole miellyttävää.

Tämä kevät ei ole keikkailun kannalta ollut niistä kaikkein parhaita, sillä pianisti Fageruddilla on ollut painolastina ylioppilaskirjoitukset. Mutta eiköhän se siitä kevään mittaan repeä... Ja kunhan Elmut ympäri maata saavat jonkinlaisen yhteistyön toimimaan, niin tämänkintyyppinen musiikki saattaa hyvin löytää suuremman kuulijajoukon. Jos nimittäin St. Petersaari ei nyt saa sitä julkisuutta, jota tarvitaan, ei tulevaisuus näytä kovinkaan hyvältä. Meillä on ihan tarpeeksi esimerkkejä kokoonpanoista, jotka suht'koht menestyksekkään alun jälkeen ovat kuihtuneet olemattomiin.

Rohkaisevaa on huomata, että myös muualta maasta alkaa nousta nuoria kokoonpanoja, joilla on jotain omaperäistä sanottavaa. Samoin on ilolla todettava, että yhä enemmän näille uusille esiintyjille annetaan myös mahdollisuuksia levy-yhtiöitten taholta. Sitä samaa on toivottava myös kuuntelijoiden suhteen. Kannattaa uhrata aikaa ja vähän rahaakin uusien kykyjen etsimiselle, sillä kuka tietää kenestä tulee tähti huomenna. Ja jos kukaan ei vaivaudu tätä etsimistä tekemään, on varmaa, että uusia nimiä ei hevillä ilmaannu.

Pekka